

[Valdemar Thomsen.]

Betydning, selv om det ærede Medlem Hr. Krag igen i Dag taler om Landbrugets Konkurrencemuligheder i Sammenligning med andre Erhvervs. Jeg tror, at Vælgerne vil foretrække Handling fremfor Snak og beklage i høj Grad, at Melodien af 1934 blev væk.

Ved Gennemførelsen af Lockoutloven er Falskspillet over for Landbruget fra de store Oppositionspartier afsløret til Fuldkommenhed. I den samme Situation i 1933 kunde dybtgaaende Hjælpeforanstaltninger over for Landbruget gennemføres. Nu blev der, ud over Forslagene fra Det frie Folkepartis Side, overhovedet ikke gjort Forsøg i saa Henseende, og derfor maatte det naturligvis gaa, som det gik: Landbruget beholdt Sorteper.

Af disse Eksempler, jeg har nævnt, og navnlig af det sidste vil Vælgerne forhaabentlig se, at Tendensen fortsat gaar i Retning af at holde Haanden over Storindustrien og gøre dette paa det arbejdende Folks Bekostning.

Som jeg tidligere har hævdet fra denne Talerstol, tror jeg ikke, at det kummerlige Resultat skyldes egentlig ond Vilje fra Regeringens og Flertallets Side, men væsentligst dette, at den Faktor, Regeringen har at regne med i Lovgivningsarbejdet, er et Landstingsflertal, der i alt, hvad de foretager sig, og ikke mindst gennem det, de undlader at foretage sig, først og fremmest tænker paa Kapitalens Interesser. Det er det, der gaar som en rød Traad gennem den Stilling, Venstre og Højre har taget i de af mig nævnte Eksempler. Yderst betegnende for denne Tendens, som man søger — men forhaabentlig i det lange Løb uden Held — at tilsløre, er de Bestræbelser, som Venstre iværksatte for at ændre Saneringsloven derhen, at i Stedet for ekstraordinære Skatter og Tvangslaan, som var foreslaaet, blev det Landbrugets Kreditorer, der skulde have Statsobligationer og ikke kontante Penge. Saa aabenlyst er Spillet, at man ikke undsaa sig for at foreslaa, at Renten paa Obligationer skulde stige $\frac{1}{2}$ pCt. til de Velhavere, der havde Raad til, som det hedder, at deponere Obligationerne. Slægtninge og Venner, handlende, Haandværkere og saa videre, der i Forvejen er ramt, skal bære Kurstabet, hvorimod Højfinansens, der forstaar at undgaa Skattepaalæg, her skal have et Rentetillæg.

Med denne Vinters Lovgivningsarbejde og med Landstingets Flertals Stilling gennem Aar, navnlig til Valuta- og Renteproblemer, som Baggrund maa det ved denne

sidste Generaldebat før Landstingsvalget være betimeligt at rejse Spørgsmaalet: Har Landbruget Interesse i at opretholde de nuværende politiske Magtforhold i Landstinget? Svaret maa, forekommer det mig, blive et klart og bestemt Nej, og jeg skulde i og for sig intet have imod en Begrundelse, der gik ud paa, at ringere, end det er gaaet for Landbruget baade under denne og under den forrige Regering, kunde det vanskeligt gaa. Nej, i Sandhed ringere Resultat end det, der er præsteret siden 1935, et Formuetab paa 2 Milliarder for Landbruget og hundrede Millioner af Kroner i Førtjeneste til andre, kan simpelt hen ikke tænkes.

Af Skade bliver man klog, og saa klog tror jeg i alt Fald den danske Bonde, trods Avisernes af københavnske Bladbureauer færdigsyede Meninger, er blevet, at han ikke ved et Valg til støtter den Tendens, der gør sig gældende i de store Oppositionspartier, og som saa afgjort og med Held gaar i Retning af Fordel til Kapitalen. Det er meget muligt, det er vel endog sandsynligt, at det nuværende Landstingsflertal vil gøre lidt for Landbruget, forudsat at det kan ske ved Nedsækning af Arbejdsløn, og lidt Lapperi hist og her, men aldrig gaar det med til, at Kapitalen skal afse noget nævneværdigt af sit, saa meget har denne Vinter lært os. Der er, som bekendt, ikke noget saa galt, uden at det er godt for noget.

Maaske jeg har sagt det før, men lad mig gentage det: en saadan Politik vil mit Parti, og jeg er sikker paa, at det gælder Landmændene i al Almindelighed, ikke støtte. Her er ikke Tale om blot en Gradsforskel, nej, her er Tale om en Væsensforskel mellem Det frie Folkeparti og de øvrige Oppositionspartier. Vi vil ikke være med, fordi en saadan Politik er baade uklog og moralsk forkastelig. Skal Lovgivningsarbejdet føre til Fremgang og blive til Gavn for alle Parter, saa maa Udviklingen præge det, saa maa der skabes Købeevne i Befolkningens brede Lag. Det er Betingelsen for øget Forbrug, øget Omsætning og mere Arbejde. Saa meget forstaar sikkert ogsaa Flertallet af Arbejdernes Repræsentanter. Men en Forudsætning for, at denne Forstaaelse kan give sig praktiske Udslag, er, at Regeringen ikke som nu er henvist til at forhandle sig til Rette med Landstingsflertallet, hvilket vil sige Kapitalens Repræsentanter. Forudsætningen for at faa Skuden vendt er, at Bonden bliver den politiske Magtfaktor, der skal forhandles med.

Danske Landmænd vil forhaabentlig i egen Interesse i stort Tal forstaa, at de ved Landstingsvalget i September faar